

Jessica Clare

Er was eens... een miljonair

Deel 4 van de *Miljonairsclub*-serie

ISBN 978-90-225-7600-7
ISBN 978-94-023-0572-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Once Upon a Billionaire*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVDT
Omslagbeeld: © Ingram Images Ltd.
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 by Jessica Clare
All rights reserved.
Published in agreement with the author c/o Baror International Inc.,
Armonk, New York, USA
© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

De timing van Griffin Verdi's persoonlijke assistent had niet beroerder kunnen zijn. 'Hoe bedoel je, je hebt waterpokken?'

'Precies zoals ik het zeg,' zei Kip Rothwell aan de andere kant van de lijn, met een zweem van oprecht berouw in zijn stem. 'Mijn dokter raadt me aan om de komende tien dagen een hotelkamer te nemen, totdat ik niet langer anderen kan aansteken. Ik weet dat u op dit moment beslist niet ziek mag worden.'

'Neem je me verdomme in de maling?' vroeg Griffin. Het leek hem wel gepast om op een moment als dit de favoriete krachtterm van zijn vriend Reese te gebruiken. 'Je kunt tien dagen lang anderen aansteken? We vertrekken morgen naar Bellissime! Ik kan niet zonder mijn assistent op reis!'

'Dat weet ik, meneer, maar ik kan er helaas niets aan veranderen.'

Woedend hing Griffin op. Zijn trouwe assistent had hem nog nooit in de steek gelaten. Kip werkte al tien jaar voor hem, sinds Griffin op zijn achttiende naar de Verenigde Staten was verhuisd om daar te gaan studeren. Griffins moeder had per se een heel leger aan bedienden willen meesturen, zoals gepast was voor iemand van zijn status, maar hij had al het personeel

ontslagen. Op Kip na. Hij had immers iemand nodig die zijn kleren klaarlegde en zijn auto bestuurde.

En nu, net nu hij zijn assistent het hardst nodig had, liet die vent hem in de steek.

Griffin staarde naar de stapel tijdschriften op de hoek van zijn met paperassen bezaaide bureau. Onder exemplaren van *Scientific American* en *Archeology Today* lag de *Bellissime Bode*, die hij vanuit zijn geboorteland importeerde. Eronder lag *TIME*, met dezelfde verdraaide kop als de krant.

AFTELLEN NAAR HET HUWELIJK VAN DE EEUW, stond er in grote dikke letters. Met eronder een foto van zijn nichtje, kroonprinses Alexandra Olivia de Derde, hertogin van Beau-lac en troonopvolgster van Bellissime, samen met haar verloofde, Hollywoodster en actieheld Luke Houston.

Hare Koninklijke Hoogheid trouwde weliswaar met een Amerikaan die niet van adel was, maar hij was wel wereldberoemd. En dat betekende dat de pers in zowel Amerika als Bellissime er niet over uitgeschreven raakte.

Het was om stapelgek van te worden.

Griffin wist dat de voltallige familie Verdi was uitgenodigd voor de bruiloft van de prinses en alle festiviteiten daaromheen. Als jongste en dus minder belangrijke zoon die bovendien woonachtig was in het buitenland kon hij zich doorgaans onttrekken aan de verplichtingen die bij zijn titel hoorden, maar hier kwam hij met geen mogelijkheid onderuit. Alle leden van de koninklijke familie, zelfs verre neven die wel iets beters te doen hadden, dienden in Bellissime op te draven voor de bruiloft van HKH Alexandra. Griffin hield er ernstig rekening mee dat hij zich een week lang doodongelukkig zou voelen en vooral bezig zou zijn met het ontlopen van paparazzi, het glimlachen voor fotografen (hij had de pest aan foto's) en het vermijden van zo'n beetje iedere huwbare prinses die zijn

moeder hem min of meer voor de voeten wierp.

En nu liet zijn trouwe assistent en reisgenoot ook nog eens verstek gaan. Griffin kon niet zonder hulp. Hij was niet in staat om zijn eigen agenda bij te houden en zijn moeder vond het bovendien ongepast wanneer een edelman zijn eigen afspraken regelde. Als zij te horen kreeg dat zijn steun en toeverlaat hem in de steek had gelaten zou ze zich er onmiddellijk mee gaan bemoeien. Hare Koninklijke Hoogheid prinses Sybilla-Louisa was ervan overtuigd dat hoge adel niet zonder een complete entourage kon. Zelf had ze een gevolg van minimaal zesenveertig bedienden.

Griffin had echter een hekel aan die manier van leven. Hij had genoeg aan zijn bescheiden, met boeken volgestouwde herenhuis om de hoek van Central Park. Kip en de schoonmaakster die in het weekend de boel aan kant kwam maken, meer hulp had hij niet nodig. Hij had geen behoefte aan nog meer personeel dat voortdurend om hem heen hing. Hij verfoeide elke vorm van betutteling.

Griffins moeder was van mening dat de koninklijke familie niet zonder bedienden kon.

Wat een ellende.

Hij moest een plan bedenken, en snel ook. Anders zou zijn moeder na één blik op zijn scheve stropdas al weten dat er iets mis was en hyperventilerend een leger bedienden op hem afsturen. Wat loop je er onfatsoenlijk bij, zou ze zeggen, je laat je hele leven in het honderd lopen. Zou het niet veel gemakkelijker gaan met een adjudant en een lijfknecht en een chauffeur en een paar dienstmeisjes... Voordat Griffin het besepte, zou hij struikelen over personeel dat zich nuttig probeerde te maken. Dan zou het gedaan zijn met de rust. Dan zou zijn bovenste etage wemelen van de dienstmeisjes en butlers... Hij rilde bij de gedachte.

Griffins telefoon zoemde om aan te geven dat er een berichtje was. Gretig opende hij het, hopennd dat Kip meldde dat hij, nu hij wist hoe ontevreden Griffin was, de dokter had gebeld en alsnog toestemming had gekregen om te vliegen. En dat hij nu op weg was naar Griffins huis en dat het allemaal een groot misverstand was geweest.

Meneer, ik heb het bemiddelingsbureau gebeld en om een vervanger gevraagd. Ik houd u op de hoogte. En ik heb ervoor gezorgd dat er vanmiddag een aantal kwalitatief hoogstaande stropdassen met clip worden bezorgd.

God nog aan toe. Het enige wat zijn moeder nog erger vond dan een scheve stropdas was een stropdas met clip.

Dit vroeg om zware maatregelen.

‘Kom eens over de brug, jongens.’ Reese gooide zijn fiches midden op tafel. ‘Laten we beginnen. We hebben niet allemaal de hele avond de tijd.’

‘Vroeger vond je dat nooit een probleem,’ zei Jonathan ontstemd. Ook hij legde zijn fiches op tafel. ‘Heeft het getrouwde bestaan je veranderd in een oude man?’

‘Nee hoor,’ zei Reese onbekommerd, ‘ik wil gewoon snel naar huis, terug naar mijn hete bliksem. Wist je dat bij zwangere vrouwen de hormonen door hun lijf gieren?’

‘Alsjeblieft, geen details,’ zei Cade met een grimas. Hij verhoogde zijn inzet. ‘Ik ken Audrey al sinds we klein waren en hoef niets over haar gierende hormonen te horen.’

‘Jaloers?’ vroeg Reese lachend. Hij gaf Griffin, die aan zijn andere zijde zat, een por. ‘Ga je mee, jongen?’

‘Mm?’ Griffin keek op van zijn telefoon, fronsend vanwege Kips nieuwste bericht. HELAAS. Verdomme nog aan toe. ‘Ja, ik ga mee.’ Hij richtte zijn aandacht weer op het kaartspel.

Logan zette in en keek Griffin aan, zijn wenkbrauw vragend opgetrokken. ‘Is alles in orde?’

‘Familiegedoe, meer niet,’ antwoordde Griffin zuur. Hij stak zijn hand naar achteren om de fles cognac van de tafel met drankjes te pakken. Hij nam niet de moeite om een glas te pakken, maar draaide de dop eraf, schudde de fles even heen en weer en nam een slok.

Nu gingen Logans wenkbrauwen allebei omhoog. ‘Volgens mij bestaat er niet zoiets als “familiegedoe, meer niet”, begon hij. ‘Dat is althans niet mijn ervaring. Vragen ze om geld?’

‘Was het maar zo.’ Kon hij zijn familie maar een paar miljoen toeschuiven in ruil voor een einde aan hun bemoeienis. Griffin nam opnieuw een slok cognac. Misschien had hij toch voor whisky moeten kiezen.

Reese begon de kaarten rond te delen. ‘Waar zit Hunter eigenlijk?’

‘Volgens Gretchen is hij onderweg,’ zei Logan schouderophalend. ‘Hij staat vast ergens in de file.’

Jonathan pakte zijn kaarten van tafel en keek Griffin onderzoekend aan. ‘Maak je je zorgen vanwege het bezoek?’

‘Welk bezoek?’

‘Aan die opgraving die we hebben gefinancierd. In Spanje?’ Het leek Jonathan te verbazen dat Griffin het was vergeten. ‘We gaan volgende week toch kijken hoe de zaken vorderen? Je weet dat ze een interessante verzameling munten hebben gevonden.’

‘Verdorie.’ Hij was het helemaal vergeten. ‘Ik kan niet. Ik moet naar die koninklijke bruiloft.’

De andere mannen kreunden meelevend. ‘Dat klinkt als het saaiste feest aller tijden,’ zei Reese.

Griffin kon het alleen maar met hem eens zijn.

Jonathan fronste. ‘Je laat me toch niet stikken, man? Ik dacht dat...’

De deur boven aan de trap ging open en alle vijf de mannen

draaiden zich om. Hun gesprek was vergeten.

Hunter verscheen boven aan de trap, gekleed in een dikke jas en sjaal en met een doos vol tissues in zijn hand. Zijn neus was rood, zijn ogen traanden en de lelijke littekens op zijn gezicht vielen meer op dan ooit. Hij niesde en liep de trap af, op de voet gevolgd door zijn vriendin Gretchen, die een bezorgd gezicht trok. ‘Wil je nog wat hoestdrank, liefde?’

Ze zag eruit alsof ze zelf ook iets onder de leden had. Haar felrode haar was opgestoken in een slordig knotje en haar lijf was gehuld in een wijde trui en een yogabroek. Als Griffin haar op straat had gezien, had hij zich vast afgevraagd of ze een zwervster was. Hij kon nog altijd niet geloven dat Hunter voor haar was gevallen. Ze was zo... onbeschaafd.

‘Het gaat wel,’ zei Hunter, al leek hij daar zelf aan te twijfelen. Zijn stem klonk hees en krakend.

‘Dat zie ik,’ zei Gretchen op sarcastische toon. Ze stommelde achter hem aan de trap af en begon haar sjaal af te doen en haar jas uit te trekken. ‘Hallo jongens, sorry dat we zo laat zijn.’

Griffin kreunde achter zijn kaarten. Dit was niet de eerste keer dat Hunter samen met zijn luidruchtige vriendin op een van hun ‘zogenaamde’ privébijeenkomsten verscheen, en elke keer ergerde Griffin zich er opnieuw aan. ‘Jeetje, Hunter, had je niet alleen kunnen komen?’

Gretchen stak haar middelvinger op naar Griffin en hielp Hunter tegelijkertijd om zijn jas uit te trekken. ‘Hij is hartstikke beroerd, zeikerd. Ik zei dat hij in bed moest blijven, maar dat wilde hij niet. En dus ben ik maar meegegaan. Het kan me geen reet schelen wat jij daarvan vindt.’

‘Geweldig,’ mompelde Griffin. ‘Dat ontbrak nog aan deze avond, een bezoekje van een harpij.’

‘Je hebt het wel over mijn schoonzus,’ zei Reese zacht tegen

hem. ‘Kun je misschien je mond houden? Anders moet ik dit nog heel lang aanhoren.’

Griffin wierp Reese een ijzige blik toe. ‘Begin jij nu ook al? Ben ik dan de enige die het geheime genootschap geheim wil houden?’

Jonathan keek hem van de overkant van de tafel met een begripend lachje aan, maar hield wel zijn mond. De lafaard.

‘Ik weet het,’ zei Gretchen. Ze keek Griffin met grote, onschuldige ogen aan en zette Hunter neer op de enige lege stoel aan de tafel. ‘Hou jij nou maar die vervelende kop van je, dan zorg ik wel voor mijn vent.’

Griffin verwaardigde zich niet haar te antwoorden en wierp haar slechts zijn beste kille adellijke blik toe, maar die leek verspild te zijn aan Gretchen. Ze had het veel te druk met Hunter te bemoederen en de man met de littekens hield haar niet tegen. Wat een voorstelling. Toen Gretchen tevreden was over Hunters kleding draaide ze zich om en ging op zijn schoot zitten. ‘Wat zijn we aan het spelen?’

Griffin staaarde haar aan en wachtte totdat iemand dat brutale mens de les zou lezen.

‘Poker,’ antwoordde Cade, slijmerig als altijd.

‘Te gek,’ zei Gretchen. Ze pakte Hunters fiches en schoof op zijn schoot heen en weer. ‘Ik help Hunter wel.’

‘Hoezo? Hebben zijn handen soms ook kougevat?’ vroeg Jonathan met een zweem van droge humor.

Gretchen bewoog speels haar middelvinger in zijn richting en Hunter sloeg zijn armen rond haar middel. Met een tevreden uitdrukking op zijn lelijke gezicht veegde hij zijn neus af aan een tissue. Hij leek het fijn te vinden dat Gretchen er was.

Verrader.

Zelfs Logan, de leider van hun groepje, leek het niet erg te vinden dat Gretchen was aangeschoven. Goed, ze had welis-

waar een overeenkomst getekend waarin ze had beloofd om met geen woord over hun geheime broederschap te reppen, maar ze hoorde er helemaal niet bij te zijn.

‘We praten volgende week wel verder over het werk.’ Logan stak een sigaar op.

Wat een pech. Griffin had er zo naar uitgekeken om het over zaken te hebben. Dat had een mooie afleiding kunnen zijn, maar nu leek alles zich tegen hem te keren. Hij zei niets toen de eerste kaarten werden rondgedeeld en vulde zijn inzet aan tot hetzelfde bedrag als dat van Cade.

‘Laat jullie kaarten eens zien.’ Gretchen schoof de fiches naar voren. ‘Of voelt Griffin zich daar soms te goed voor?’

Griffin smees zijn kaarten neer. ‘O, hou toch eens op.’

‘Jongens, jongens,’ zei Reese, ‘even rustig.’

‘Hij begon,’ zei Gretchen mokkend. ‘Dat komt door dat bekakte accent van hem. Daardoor komt alles veel beroerder zijn strot uit.’

Griffin keek het vreselijke mens kwaad aan. ‘Je kunt ook vertrekken als het je niet zint. Sterker nog, ik kan me niet herinneren dat iemand je hier heeft uitgenodigd.’

Hunter verstevigde zijn greep rond Gretchens middel en keek Griffin even hoofdschuddend aan, als waarschuwing dat hij beter geen ruzie kon zoeken. God nog aan toe. Een vent werd verliefd en was opeens het schoothondje van zijn vriendin. Griffin nam zich plechtig voor om nooit in die val te trappen.

Cade tuurde over de rand van zijn kaarten naar Griffin. ‘Gaat het? Je hebt wel een erg slecht humeur.’

Griffin wreef over zijn gezicht. ‘Het gaat niet echt lekker, nee.’

Logan bromde iets instemmends.

‘Wat is er aan de hand?’ wilde Jonathan weten. ‘Kan ik iets doen?’

‘Alleen als je toevallig een assistent bij de hand hebt,’ zei Griffin. Hij legde zijn kaarten neer, niet langer in staat om zich te concentreren. ‘Mijn bediende is ziek en mag zeker een week lang niet reizen, terwijl ik morgenavond naar Bellissime vertrek voor de bruiloft van mijn nichtje Alexandra.’

Gretchen hapte naar adem. ‘Jezus, prinses Alexandra van Bellissime is jouw nichtje?’ Met een opgetogen gezicht begon ze zichzelf koelte toe te wuiven. ‘Je hebt blauw bloed? Dat verklaart die kapsones!’

Hij keek haar met samengeknepen ogen aan. In dit land gebruikte hij zijn adellijke titel doorgaans niet, omdat hij anderen niet het gevoel wilde geven dat ze minder waren dan hij, maar nu kwam hij in de verleiding om het wel te doen. ‘Ik geloof niet dat dat belangrijk is.’

‘Dat is de bruiloft van het jaar!’ riep Gretchen uit. ‘En jij mag komen, dat is toch te gek?’

‘Helaas houdt Griffin net zomin van mensen als Hunter hier,’ merkte Jonathan met een knikje op. Hij keek even naar Griffin. ‘En die bruiloft doorkruist een aantal van onze andere projecten.’

Verdorie. Griffin wist dat hij nog wekenlang de pest in zou hebben omdat hij het bezoek aan Spanje moest missen. Natuurlijk kon hij later een kijkje gaan nemen, maar dat was niet hetzelfde als de opgraving voor de eerste keer bezoeken en getuige zijn van wat er op dat moment gebeurde.

‘Het doet er niet toe wat ik ervan vind,’ zei Griffin. ‘Geloof me, ik laat met liefde verstek gaan. Maar als ik zonder assistent verschijn, ben ik op mijn moeders personeel aangewezen.’ Hij trok aan zijn kraag, die opeens erg strak aanvoelde, en aan zijn das. ‘Dus ik moet een assistent hebben.’

Alle mannen kermden vol medeleven.

‘Wat? Wat is er?’ vroeg Gretchen nieuwsgierig.

‘Zijn moeder is nogal, eh...’ begon Cade, die duidelijk zocht naar een geschikt woord.

‘Onaangenaam,’ vulde Hunter ten slotte aan. Eindelijk zei hij ook iets.

‘Als je denkt dat Griffin zich ergens te goed voor voelt, dan zou je Hare Koninklijke Hoogheid Sybilla-Louise eens moeten meemaken. Die praat niet eens tegen het gewone volk,’ merkte Jonathan op.

Gretchen zette grote ogen op. ‘Echt?’

‘Bedankt dat jullie me daaraan hebben herinnerd, heren,’ zei Griffin afgemeten. ‘Ik ben jullie zeer erkentelijk. Dat meen ik.’ Hij nam nog een slok cognac. Zijn manieren konden hem even gestolen worden; hij had dringend behoefte aan een flinke sloot alcohol. Hoe meer, hoe beter.

‘Nou,’ zei Gretchen poeslief, ‘Hunter heeft nog een extra assistente op kantoor. Je mag haar vast wel lenen. Hij gaat nu toch niet naar zijn werk omdat hij ziek is.’

Hunter barstte los in een hoestbui. Hij stak een hand uit, die Gretchen tegen haar middel drukte. Haar suikerzoete glimlach verdween geen moment van haar gezicht.

Griffin keek haar weer met samengeknepen ogen aan. Waarom was zij opeens zo behulpzaam? Nadat ze zo-even nog zo lelijk tegen elkaar hadden gedaan? ‘O ja?’

Gretchen knikte en bleef Hunters arm vasthouden terwijl hij zat te hoesten en te kuchen. Die arme vent klonk echt hondsberoerd. ‘Ze is erg aardig. Een harde werker. Als je haar overuren betaalt, wil ze vast wel mee op reis.’

‘Ik heb iemand nodig die tijdens mijn verblijf in Bellissime een erg drukke agenda voor me kan bijhouden. Ik moet bij veel belangrijke gelegenheden mijn gezicht laten zien.’

‘Dat lijkt me geen enkel probleem. Maylee is erg... taakgericht. En ze maakt heel veel aantekeningen.’